зорецъ съ поклонена глава на съдъя сиромахъ
съ бедновенъ Синъ, младъ человѣкъ. Мъсеца
Юнъ сръцемъ предъ прозореца надалече на
лицетому къ сина сиротна Селена; нас
раменена му не са подигала отъ неровнодушо
бъдъщата Стефанъ да са погледне на
с пъкъ, сиромахъ Стамъ.

Младъ тозъ человѣкъ е Арнаудъ Мен
хтаръ.

Ведъжъ ~~той~~ Нему запрещено наш Ме
ванъ Бъсове, той Стефанъ до оре; Слугата на
Ибрагъ Кодъ слънцуване Мен хтаръ, забелъ
~~Ибрагъ~~ е Менъхтаръ му съ добрѣ Бъсове
ть и Кадъ да отпрене ~~Бъсовете~~ и
поведе подпре му. Арнаудъ са усмих
~~нал~~ на тъй и продължавалъ да оре; ра
съдения Абетрієдъ извадилъ пора прад
ъкъ Кулъ. Менъхтаръ не му Кадъ ни
що а Сасо подигнал тамъ единъ дебелъ сто
лецъ Кодъ то са тръкалъ тамъ
и тъй добре го сашупалъ щото слугата
падналъ бъзъ чувствъ. На подпре Кодъ
хладнокръвно оставенъ постъпването на Ибра
са уплашъ; стрица бъгъ му го сѣвервъ
да бога. Арнаудъ го погледна и тръ
гна ~~[illegible]~~ Денеа са спрелъ той по горе
ть на поща приближуване пейде Мен
хтаръ сурда; наш Стефанъ Ф Вальтеръ Ф
го зе у себе си, ~~и~~ подъ стрѣхата на сръдо
ченъ Фатъ Фрузъ съдъдъ на мъсеца